

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) T. P., a b) O. L.**, oba zast. JUDr. Petrem Štastným, advokátem se sídlem Washingtonova 1599/17, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, č. j. CPR-38977-3/ČJ-2015-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2016, č. j. 1 A 8/2016 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobkyni a) **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně a) a žalobce b) (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že odvolání žalobce b) se zamítá a potvrzuje se rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 28. 9. 2015, č. j. KRPA-99778-38/ČJ-2015-00022, kterým bylo žalobci b) dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku.

[2] Městský soud o žalobě rozhodl usnesením, kterým odmítl žalobu obou stěžovatelů. V případě žalobkyně a) z důvodu, že nevyčerpala řádné opravné prostředky a v případě žalobce b) pro opožděnost.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti usnesení městského soudu podali stěžovatelé kasační stížnost, v níž namítali, že žalobkyně a) byla k podání žalobního návrhu oprávněna, jelikož oba stěžovatelé byli účastníky řízení o správním vyhoštění a zájmy stěžovatelů jsou natolik spjaté, že postačuje, když proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání pouze žalobce b).

[4] Stěžovatelé dále uvedli, že z obdobných důvodů je chybný závěr městského soudu o opožděnosti podání žaloby žalobcem b), když lhůta pro podání žaloby v době podání žaloby neuplynula žalobkyni a).

[5] Závěrem navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a dále požádali o přiznání odkladného účinku, jelikož v případě provedení vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do jejich práv, což by pro ně mohlo znamenat nenahraditelnou újmu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na spisový materiál.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem. Důvod kasační stížnosti uvedli stěžovatelé podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a dále také dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační soud usnesení městského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Ačkoli stěžovatelé dovozují naplnění stížnostních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS) lze v případě usnesení o odmítnutí žaloby podat kasační stížnost pouze z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené usnesení městského soudu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z toho důvodu, zda rozhodnutí o odmítnutí žaloby bylo nezákonné. Nejvyšší správní soud se proto ve svém rozsudku může (a musí) zabývat toliko zákonností odmítnutí žaloby stěžovatele, a to v rozsahu jím vznesených stížnostních námitek, případně (s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s.) nad jejich rámec z úřední povinnosti i důvody pro zmatečnost řízení před soudem, jež vyústilo v rozhodnutí o odmítnutí žaloby, dále vadami tohoto soudního řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby, a případnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby.

pokračování

[9] Dle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, pokud žalobce nevyčerpal žádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.

[10] Takovým opravným prostředkem je odvolání dle ustanovení § 81 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle spisové dokumentace žalobkyně a) odvolání nepodala. Sami stěžovatelé v kasační stížnosti toto přiznávají. Nicméně se snaží dovodit, že lze hovořit o společenství účastníků, neboť jejich zájmy jako druha a družky jsou nadevší pochybnost souladné. Za vyčerpání řádných opravných prostředků nelze považovat podání opravného prostředku jiným z účastníků správního řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 9 As 43/2010 – 50, dospěl k závěru, že není dostačující ani taková situace, ve které žalobu podal účastník správního řízení – spoluvlastník dotčené nemovitosti, přičemž vyčerpání (řádých) opravných prostředků spatřoval v podání odvolání jiným ze spoluvlastníků. Od tam uvedených závěrů nevidí Nejvyšší správní soud žádný důvod se odchýlovat. Vztah spoluvlastníků nemovitosti je z pohledu právního řádu, byť zejména soukromého práva, nepochybně pevnější a užší než vztah druha a družky, který zpravidla žádné další konsekvence nemá. Tím spíše proto nelze považovat za vyčerpání opravného prostředku ze strany žalobkyně a), pokud mělo spočívat v odvolání podaném žalobcem b).

[11] Jediná výjimka z tohoto pravidla je dána v poslední části citovaného ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., tedy v případě, že rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu práv žalobce změněno k opravnému prostředku jiného. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo ovšem odvolacím správním orgánem dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno a odvolání bylo zamítnuto.

[12] Závěr městského soudu o nepřijatelnosti žaloby žalobkyně a) je z výše uvedených důvodů správný.

[13] Dle doručenek ve správním spisu bylo napadené rozhodnutí žalobci b) doručeno dne 28. 12. 2015 prostřednictvím jeho zástupce. Jak správně uvádí městský soud, dle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí o odvolání. Posledním dnem této lhůty byl tedy den 7. 1. 2016. Stěžovatelé podali žalobu až dne 25. 1. 2016. Není pak podstatné, zda v tento den uplynula či neuplynula lhůta k podání žaloby i žalobkyni a), když její žaloba není přípustná. Nad rámec rozhodovacích důvodů nicméně Nejvyšší správní soud poznamenává, že opožděná by byla i žaloba žalobkyně a), neboť jí bylo napadené rozhodnutí doručeno fikcí dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu dne 11. 1. 2016.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil kasační námitce, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[15] Vzhledem k tomu, že rozhodl o věci samé bezprostředně poté, kdy provedl nezbytné procesní úkony, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného

účinku kasační stížnosti. Výrokem III. proto soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto dle uvedených ustanovení nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu